

Tilfældet, og det er blevet stærkt bekræftet netop gennem de Udtalelser, som det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Knuth) fremsatte, hans Udtalelser gav den stærkeste og bedste Bekræftelse paa Rigtigheden af, hvad jeg har fremsat, som jeg overhovedet kunde ønske, thi Godsejeren vil jo, enten det saa er en fri Ejendom, der ligger ind mod hans Besiddelse, eller en Ejendom, paa hvilken der hviler Arvefæste, altid være interesseret i at have gode Naboer, som han kan komme til Rette med, men denne Interesse vil ikke kunne give sig Udtryk ved frit Salg, men derimod ved Salg til Arvefæstere.

Jeg forstod ikke ganske, hvad det ærede Medlem mente med, at halvanden Gang Rekognitionen ikke skulde være til Fordel for Godsejerne, og vi hørte ikke nogen Begrundelse deraf. Det, at denne Ydelse, saaledes som Forholdene nu er, som Regel svares afbrudt af et meget stort Aaremaal, gør det naturligvis vanskeligt at omsætte den til en bestemt Værdi een Gang for alle, men jeg skulde dog tro, at en teknisk Undersøgelse let vil dokumentere Berettigelsen af det, jeg har sagt, at det, der her gives, i Virkeligheden er en Favør for Arvefæsteydelsens Ejer, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem ved nøjere Overvejelse vil finde, at dette er Tilfældet.

Saa sagde det ærede Medlem, at man maatte være utilfreds med at faa Ydelsen kapitaliseret med 25 Gange, fordi det var helt andre Kornpriser, man nu gik i Møde, end dem, man tidligere havde haft, og naar man overhovedet i sin Tid havde solgt Ejendomme paa dette Grundlag, var det, fordi man gennem Købesummen vilde tilvejebringe en vis glidende Skala. Jeg skulde mene, at naar man nu beregner den Værdi, der skal betales for disse Afgifter, ved Gennemsnittet af Kapitelstaksterne gennem et langt Aaremaal, gennem over 20 Aar, vil der derigennem være givet et tilstrækkeligt Udtryk for den glidende Skala, i hvert Fald et Udtryk, som ganske sikkert rammer det, man havde tænkt sig paa den Tid, da Salgene paa disse Vilkaar fandt Sted. Jeg kan ikke rigtigt forstaa, at der med Billighed kan rejses Krav om at faa de Kapitelstakster, disse abnorme Kornpriser, som Talen er om i disse Tider, ført ind i dette Forhold om Afløsning af Arvefæsteafgifter, jeg synes, at det vilde være ubilligt, og jeg tror ikke, at ret mange, heller ikke i denne Sal, vil fastholde dette Krav som rimeligt.

Piper: Den højtærede Minister udtalte før, at dette Lovforslag i det andet Ting var vedtaget med Tilslutning fra alle Sider, det maa vel betyde fra alle Partiers Side. Jeg vil bede den højtærede Minister om, naar han en Dag faar Tid, at gennemlæse Forhandlingerne i Folketinget fra den Gang, dette Lovforslag var til Behandling derved. Den højtærede Minister vil da finde, at Ordføreren for vort Parti ved anden Behandling udtalte — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse et Par Linier: „Hvis dette Lovforslag kun havde omfattet Statens eller offentlige Institutioners Arvefæsteafgifter, kunde man efter min Mening have forhandlet om Spørgsmaalet; men lige saa rimeligt, som jeg finder, det er, at Staten afløser sine Afgifter, naar de ikke længere skønnes at være formaalstjenlige, lige saa forkasteligt finder jeg det, at Staten blander sig i rent private Kontraktforhold“. Og den ærede Ordfører sluttede med at sige: „Jeg skal derfor paa mine egne og mit Partis Vegne erklære, at vi er absolutte Modstandere af dette Forslag, saaledes som det foreligger. Ikke alene er man imod en Tvangsafløsning paa dette Omraade, men man er mod selve Princippet i Lovforslaget, fordi det efter vor Mening i sine Konsekvenser vil række langt videre, end man maaske i Øjeblikket har Øje for. Jeg maa derfor anbefale at stemme mod Lovforslaget“. Ved tredie Behandling fandt der ingen Forhandling Sted, men Lovforslaget blev vedtaget med 65 Stemmer mod 5.

Knuth: Det ærede Medlem fra Nykøbing (Kragh) var atter inde paa Jagtretten og mente, at den i særlig Grad berørte Arvefæsterne. Det er ikke rigtigt. Jeg tror, at det har været almindelig Praksis, naar man solgte en Gaard, enten til Arvefæstere eller til fri Ejendom, at man har benyttet den Ret, Loven hjemler en, til at tilbageholde Jagtretten for en vis Tid, somme Tider for Køberens Besiddelsestid eller Levetid og somme Tider for 10 Aar, ganske som man kunde komme overens om, men dette Forhold er ikke bundet til Arvefæstet, der er Tilfælde, hvor der er blevet solgt til fri Ejendom paa akkurat de samme Betingelser.

Det ærede Medlem kom atter ind paa Rekognitionen og paastod, at jeg ikke havde ført noget Bevis for, at Erstatningen for Rekognitionen var for lille. Nej, det har jeg ikke, det er meget rigtigt, men Lov-